

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж 1570/24
12.3.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Маје Чогурић, председника већа, Миленије Петричевић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Милан Поповић, адвокат из Београда, Светозара Ђоровића 13, против тужених Града Београда-Секретаријат за комуналне и стамбене послове, кога заступа Градско јавно правобранилаштво из Београда, Тиршова 3, и ЈКП "Зеленило Београд", из Београда, чији је пуномоћник Јелена Катрина, адвокат из Београда, Пивљанина Баја 37, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 26475/21 од 14.12.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.3.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужиле и тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 26475/21 од 14.12.2023. године у ставу првом, трећем, и делу става четвртог изреке којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиле АА из ... у делу којим је тражила да суд обавезе тужене Град Београд и ЈКП "Зеленило Београд" из Београда, да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове солидарно исплате износ од још 34.500,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете због претрпљеног страха износ од још 22.500,00 динара и на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности износ од још 113.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 26475/21 од 14.12.2023. године у преосталом делу става четвртог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени Град Београд и ЈКП "Зеленило Београд" из Београда, да тужили АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед умањења животне активности солидарно исплате износ од још 59.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 14.12.2023. године, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу петом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 26475/21 од 14.12.2023. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени Град Београд и ЈКП "Зеленило Београд" из Београда, да тужили солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 328.970,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени Град Београд и ЈКП "Зеленило Београд" из Београда, да тужили солидарно накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 13.500,00

динара, у року од 15 дана од пријема писаног отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе као у поднеску тужиле од 27.07.2023. године. Ставом другим изреке, утврђено да је тужба повучена у делу у коме је тужила тражила да јој тужени накнаде нематеријалну штету на име претрпљених душевних болова због наружености у износу од 120.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезани тужени да тужилји на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате следеће износе: за претрпљене физичке болове исплате износ од 195.500,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 297.500,00 динара и за претрпљени страх износ од 127.500,00 динара, све са законском затезном каматом од 14.12.2023. године до исплате. Ставом четвртим изреке, делимично је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилје у делу у коме је тражила да суд обавезе тужене да јој солидарно накнаде нематеријалну штету за претрпљене физичке болове преко досуђеног износа а до траженог износа од 230.000,00 динара и то у износу од још 34.500,00 динара, на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх у износу од још 22.500,00 динара и на име душевних болова због умањења животне активности у износу од још 172.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да тужилји солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 326.505,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде парничне странке су благовремено изјавиле жалбе, и то тужилја побијајући пресуду у ставу четвртом изреке, а тужени побијајући пресуду у ставу првом, трећем и петом изреке, из свих законом прописаних разлога. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 386 ЗПП („Службени гласник РС”, број 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужилје делимично основана, а жалбе тужених неосноване.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би ожалбена одлука морала бити укинута. Супротно жалбеним наводима првостепена пресуда не садржи битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, пошто нема недостатака због којих се не би могла испитати. Изрека пресуде је разумљива, не противречи сама себи ни разлозима који су наведени у погледу свих битних чињеница, на јасан и непротивречан начин и недвосмислено произлазе из изведених доказа и целокупног стања у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилја је дана 24.04.2018. године задобила тешку телесну повреду у виду прелома горњег крајка надлактичне кости, десно са дислокацијом, до повређивања је дошло тако што је тужилја ногом закахила оштећени плочник на платоу испред Храма Светог Саве, када је преко истог и пала. Због задобијене повреде претрпела је физичке болове и страх интнезитета и трајања који су утврђени у налазима и мишљењима судских вештака ортопеда и

неуропсихијатра. Према налазу и мишљењу судског вештака ортопеда-трауматолога тужила је од тренутка повређивања и у наредним данима трпела болове јаког интензитета а након тог периода су наступили болови средњег интензитета у трајању од 15 дана. Болови слабог интензитета су трајали наредних 90 дана јер је дошло до постепеног повлачења хематома и процеса регенерације ткива, а код тужиле као последица повређивања постоји умањење животне активности од 15% и огледа се у ограниченој покретљивости десног рамена у средњем степену, због чега је смањена толеранција на сва тешка физичка оптерећења и напрезања која би укључивала десну руку као и принудни положај десне руке. Према закључку судског вештака оваква повреда према механизму настанка настаје најчешће као последица пада и контакта руке са тврдом подлогом када услед силе која је остварена после пада може доћи до прелома, а ако се тако нешто не деси сила наставља да делује навише и долази до прелома горњег краја надлактичне кости. Према налазу и мишљењу судског вештака неуропсихијатра, тужила је приликом повређивања претрпела страх високог интензитета, прво примарни у моменту пада и задобијања повреде у трајању до 2 минута, због угрожености телесног интегритета након чега следи секундарни страх јаког интензитета у трајању од 2 сата, изазван неизвесношћу у погледу врсте и тежине повреде. Секундарни страх средњег интензитета је трајао три недеље, који трпи у вези тока и исхода лечења, носећи имобилизацију и због бриге да ли ће прелом бити саниран и каква ће бити функција десне руке. Страх слабог интензитета трпи надаље у периоду од месец дана, када спроводи физикалну терапију, те долази до редукције тегоба, али не и до потпуне санације повреде, која је оставила трајне последице у ортопедско-трауматолошкој сфери. Тужила се критичном приликом повредила у вечерњим сатима када је био мрак и лоше осветљење, када се кретала испред Храма Светог Саве и у намери да пређе улицу, како би стигла на превоз, стала на место где је избијена камена плоча на плочнику, саплела се и пала, а према сопственом исказу у том тренутку није гледала испред себе већ је погледала у страну јер јој је нешто одвратило пажњу. Тада је закачила оштећени плочник десном ногом и свом силином пала напред те није могла да устане сама већ су јој притрчали људи да јој помогну да устане и да је одведу односно практично однесу до једне клупе, након чега су позвали такси. Потврдила је да је и раније пролазила истим путем, можда једном месечно јер је одлазила као лекар на консултације у ординацију “..” у улици ... и била је свесна да на том месту постоје оштећене плоче, те је стога и пазила куда иде али у том тренутку, пре него што је пала погледала је у страну и закачила оштећени плочник десном ногом. Имала је страшне болове и знала је да нешто није у реду са десним раменом и руком а снимак је потврдио њену сумњу да је дошло до прелома, те јој је имобилисано раме, десна рука и грудни кош. Имајући у виду да је по професији лекар распитала се и потврђено јој је да је обавезна операција, али је закључила да би било неизвесно да ли би операција била успешна у потпуности, јер јој ниједан лекар то није могао гарантовати, па је имобилизацију носила око месец дана након чега је ишла на физикалну терапију и није отишла на операцију, с обзиром да је већ у позним годинама. Према извештају Урбанистичког завода Београда место тужилиног пада је планским документима дефинисано као јавна зелена површина, односно парк испред Храма Светог Саве.

Наведено чињенично стање је утврђено потпуно и поуздано и недвосмислено произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом члана 8 Закона о парничном поступку.

Правилно је првостепени суд одлучио када је дозволио објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 27.7.2023. године, имајући у виду да се из истог чињеничног и правног основа траже већи новчани износи, а да је изостављен захтев за накнаду штете на име наружености, све у складу са налазима судских вештака, чему се

тужени не могу противити у складу са одредбом члана 199. став 1. и 2. ЗПП, при чему исто није довело до продужења спора, а целисходно је разрешење односа између странака.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно закључио да је тужила претрпела нематеријалну штету за коју су одговорни тужени те да јој сходно одредби члана 184, и члана 200. Закона о облигационим односима припада право на накнаду нематеријалне штете због претрпљених болова услед умањења животне активности, претрпљених физичких болова и страха. Првостепени суд је правилно оценио да је неоснован приговор недостатка пасивне легитимације тужених с обзиром да је тужени Град Београд одговоран за штету коју је тужила претрпела јер је у његовој надлежности као јединице локалне самоуправе да преко својих органа уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности према члану 11 став 1 тачка 4 Статута Града Београда, тј. обезбеђује услове за уређење и коришћење јавних површина те да је с тим у вези према одредби члана 2 став 3 тачка 12 Закона о комуналним делатностима, комунална делатност одржавање јавних зелених површина. Тужени Јавно комунално предузеће “Зеленило Београд” је према одредби члана 6 став 2 наведене Одлуке о уређењу и одржавању паркова, зелених и рекреационих површина било дужно да одржава стазе и платое с обзиром да се према цитираној одредби има сматрати уређењем и одржавањем јавне зелене површине те према правилном закључку првостепеног суда постоји солидарна одговорност тужених с обзиром да нису предузете мере како би се уклониле оштећене плоче у парку испред Храма Светог Саве који спада у зелену површину, или се оградиле небезбедни делови по пешаке, а да је тужени Град Београд пропустио да врши надзор над применом одредаба наведене одлуке у погледу уређења и одржавања платоа испред Храма Светог Саве који спада у јавну зелену површину. Применом одредбе члана 192 став 1 Закона о облигационим односима првостепени суд је закључио да је тужила допринела да штета буде већа него што би иначе била те стога има право на сразмерно смањену накнаду, јер критичном приликом није испољила довољан степен опреза с обзиром да је према сопственом признању погледала у страну иако је знала да је плочник на наведеном месту оштећен јер је тим путем повремено пролазила, те њен допринос настанку штете правилно утврдио на 15%.

Одлучујући о висини правичне новчане накнаде нематеријалне штете, првостепени суд је ценио околности конкретног случаја, чињеницу да је тужила критичном приликом претрпела тешку телесну повреду, интензитет и дужину трајања претрпљених физичких болова и страха, те закључио да тужили на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљених физичких болова припада правична новчана накнада у износу од 230.000,00 динара а да је правична новчана накнада нематеријалне штете због претрпљеног страха износ од 150.000,00 динара али с обзиром на процењени допринос досудио сразмерно снижену накнаду досуђујући износе као у ставу трећем изреке, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, када је висина нематеријалне штете утврђена, а за износе преко досуђених тужбени захтев одбио као превисоко опредељен. Полазећи од утврђеног процента умањења животне активности од 15%, која се испољава искључиво са ортопедске стране, од тужилиних година и пола, првостепени суд је закључио да је правична накнада нематеријалне штете по том основу износ од 350.000,00 динара и с обзиром на процењени допринос тужиле од 15% досудио сразмерно снижену накнаду у износу од 297.500,00 динара, а тужбени захтев за износ преко досуђеног до траженог одбио као неоснован.

Правилно је првостепени суд закључио да тужила има право на накнаду нематеријалне штете по свим траженим основима, као и да су тужени пасивно

легитимисани и у обавези да јој ову штету накнаде. Супротно жалбеним наводима тужених, тужила се повредила на платоу испред Храма Светог Саве који представља јавну зелену површину коју је тужени ЈКП “Зеленило Београд” био дужан да одржава, а у надлежности туженог Града Београда, као јединице локалне самоуправе, је да преко својих органа уређује и обезбеђује обављање и развој комуналних делатности сходно Статуту Града Београда. Правилно је првостепени суд супротно наводима жалби утврдио да досуђени износи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених физичких болова и претрпљеног страха представљају одговарајућу сатисфакцију тужили и у складу су са циљем коме накнада служи, а да се досуђивањем виших износа накнаде не би постигла њена друштвена сврха, при чему је првостепени суд правилно оценио да постоји допринос тужиле повређивању од 15% и износе утврђене правичне новчане накнаде по овим основима за исти проценат умањено.

Међутим, основано се жалбом тужиле указује на неправилну примену материјалног права и то одредбе члана 200 Закона о облигационим односима, у погледу висине правичне новчане накнаде која је тужили досуђена за претрпљене душевне болове услед умањења животне активности која је и по оцени другостепеног суда прениско одмерена. Ценећи све релевантне околности конкретног случаја, имајући у виду да је током првостепеног поступка недвосмислено утврђено да тужила трпи трајне последице задобијених повреда и начина на који се оне манифестују у обављању свакодневних активности и да умањење животне активности постоји са аспекта ортопедије, апелациони суд је становишта да је правична новчана накнада за душевне болове услед умањења животне активности од 15% износ од 420.000,00 динара, те да тужили на име овог вида штете припада износ од 357.000,00 динара сразмерно снижењу накнаде за утврђени проценат доприноса тужиле повређивању од 15%. На досуђени износ одмерен по слободној оцени у време пресуђења, тужили припада законска затезна камата почев од дана доношења првостепене пресуде до коначне исплате применом одредбе члана 189 и 277 ЗОО. У преосталом делу за накнаду нематеријалне штете због претрпљених физичких болова и страха као и претрпљених душевних болова због умањења животне активности преко досуђених, до тражених износа са законском затезном каматом од пресуђења до исплате тужбени захтев је правилно одбијен као неоснован јер би досуђивање накнаде у вишим износима погодовало тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

Из наведених разлога применом члана 390 и 394 тачка 4 Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом и другом изреке ове пресуде.

С обзиром да је овај суд преиначио побијану пресуду у погледу досуђене висине накнаде нематеријалне штете која тужили припада, то је ценећи успех тужиле у спору преиначена одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу петом изреке побијане пресуде. Сразмерно успеху у спору тужили су досуђени трошкови применом одредби чланова 150, 153 став 2, 154 и 163 ЗПП, на име заступања од стране адвоката, и то за састав тужбе и четири образложена поднеска од по 13.500,00 динара, приступ на седам одржаних рочишта од по 18.000,00 динара, на два неодржана рочишта по 11.250,00 динара, трошкове вештачења од 40.000,00 динара и на име судских такси на тужбу и пресуду од по 36.635,00 динара, укупно износ од 328.970,00 динара, одмерено сходно важећој Тарифи о накнадама и наградама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи.

Имајући у виду напред наведено, на основу одредбе члана 401 тачка 3 ЗПП преиначено је решење о трошковима поступка и донета одлука као у ставу трећем изреке ове пресуде.

С обзиром на делимични успех тужиље у жалбеном поступку, сходно члану 153 став 2, 154 став 1 и 163 став 1 у вези са чланом 165 став 2 Закона о парничном поступку досуђени су сразмерно успеху по правном леку трошкови састава жалбе у висини од 13.500,00 динара и одлучено као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

Одлука као у ставу петом изреке донета је применом одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку с обзиром да тужени нису успели у поступку по жалби те им ови трошкови не припадају.

**Председник већа-судија
Маја Чогурић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић